



Arrest

nr. 225 887 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 25 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 februari 2019 waarbij het BIVR verkregen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer wordt verlengd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Congolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 7 juni 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 september 2017 wordt voormelde aanvraag gegrond verklaard. De verwerende partij geeft aan de burgemeester van Antwerpen de opdracht om de verzoekende partij in het bezit te stellen van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR). De verzoekende partij wordt tot een tijdelijk verblijf van twaalf maanden gemachtigd.

Op 30 januari 2019 vraagt de verzoekende partij de verlenging aan van haar machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 18 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing waarbij het BIVR verkregen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer wordt verlengd. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"[N.R.S], Serge R.R.Nr: [...] Geboren te Kinshasa op X Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.) Adres: [...]"

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 30/01/2019 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten werd ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 07/06/2017. Dat dit verzoek door onze diensten op 26/09/2017 gegrond werd verklaard waarna men in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden :

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 15/02/2019), zij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft. Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt 1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden en betrokkene dient afgevoerd te worden uit het Vreemdelingenregister wegens verlies verblijfsrecht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.1.1. Nadat de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting gegeven heeft omtrent de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen betoogt de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. De verzoekende partij wijst erop dat ze aan twee aandoening lijdt, met name hepatitis C en een cardiologische aandoening. Volgens de verzoekende partij is haar *“medisch probleem levensbedreigend wanneer er geen adequate behandeling voor deze aandoening bestaat in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf van de betrokken vreemdeling”*. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij onvoldoende onderzocht heeft of de medisch elementen die zij aangehaald heeft geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er in het land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is. De verzoekende partij wijst er ook op dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot een verwijzing naar het advies van de arts-adviseur. De verzoekende partij beklemtoont dat haar *“ziekteaandoening van levenslange aard is en dient adequaat opgevolgd te worden door de behandelende arts. Indien de behandeling stopgezet zou worden, kan de verzoekende partij doodgaan.”* De verzoekende partij stelt dat de *“verwerende partij geen onderzoek gedaan heeft naar haar ziekte-aandoeningen en de arts-adviseur verwijst enkel naar het gegeven dat uit de thans meegedeelde medische stukken blijkt dat de gezondheidstoestand van succesvol gewijzigd is.”* De verzoekende partij betoogt dat ze niet *“kan akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, aangezien de aandoeningen waaraan zij lijdt nog steeds van die aard zijn dat een aangepaste behandeling en opvolging noodzakelijk is. De verzoekende partij stelt ook dat dat het toepassingsgebied van het art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn. Bovendien dient verwerende partij- volgens de verzoekende partij- na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is of blijkt dat de aanwezige medische zorgverstrekking aanwezig is maar onbetaalbaar, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is. In casu stelt verwerende partij zelf vast dat er geen georganiseerde staatsinstantie is, die voor bijstand en/of hulp kan zorgen, maar dat alle kosten zelf door de privé-persoon dienen gedragen te worden, hetgeen voor haar onbetaalbaar is. De verzoekende partij stelt dat: “Blijkbaar maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf door enkel te stellen dat de medische toestand van verzoeker positief veranderd is en dat de cardiologische aandoening niet van die aard is dat deze levensbedreigend kan beschouwd worden en dus kan opgevolgd worden in zijn land van herkomst, en tegelijkertijd stelt dat het voor het gewone individu de medische kosten allemaal zelf moeten betalen aangezien er geen door de Staat georganiseerde instantie bestaat om de bewoners bij te staan. Men kan niet koud en warm blazen tegelijk.”*

De vraag die verzoeker zich stelt is ‘waarom’ zijn ziekte geen aandoening is die een reëel risico inhoudt voor zijn leven indien deze niet adequaat behandeld wordt. Immers, zijn initiële aanvraag werd ontvankelijk en gegrond verklaard, en thans verzoekt hij de verlenging zijn verblijf om zijn ziekte verder te kunnen blijven opvolgen en behandelen.

In het initieel verzoekschrift en het bijgebrachte medisch van 2019 attest staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar ‘het waarom’ zou moeten worden verhuld brengt geen verheldering.” De verzoekende partij concludeert dat zij de motieven van de bestreden beslissing niet begrijpt. Ze meent dat deze motieven niet als afdoende kunnen worden aangenomen, en haar aldus niet in staat stellen te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing zich steunt. De verzoekende partij concludeert dat de motiveringplicht geschonden is.

De verzoekende partij vervolgt dat: *“Stel dat verzoekende partij dit (de motivering van verwerende partij) nog zou kunnen volgen - quod non - dan gaat artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoekende partij.*

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing eigenlijk vaststelt dat de mogelijkheid tot effectieve behandeling in het land van herkomst niet bestaat en voor zover deze bestaat is deze onbetaalbaar voor het privé-individu.

Niettemin is het duidelijk dat de behandeling die verzoeker dient te volgen, o.a. medicatie en opvolging, problematisch is in Congo gezien hij niet de financiële middelen heeft.

Bovendien is er sprake van een vereiste van continuïteit in de zorgverstrekking en voortdurende aanwezigheid van familie.

Een regelmatige opvolging door een specialist, alsook de aanwezigheid en zorg van familieleden zullen positieve effecten hebben op haar gezondheidstoestand daar familiale ondersteuning noodzakelijk is voor zijn welzijn.

Een terugkeer naar het thuisland en bijgevolg de stopzetting van de behandeling zou verzoeker zijn leven kunnen kosten.

Verzoeker heeft nood aan een goede, stipte en accurate medische begeleiding. Zijn gezondheidstoestand is volledig afhankelijk van de medische behandelingen en ondersteuning die hij in België verkrijgt alsmede de familiale zorgen die hij hier krijgt.

Hij beschikt niet over de financiële middelen voor een behandeling in Congo. In zijn land van herkomst kan niemand hem bijstaan tijdens de behandelingen en opvolgingen.

In België heeft hij vrienden en familie die hem eventueel financieel kunnen steunen.

Er dient rekening gehouden te worden met het feit dat de medische behandeling in België niet voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoeker te verbeteren. Het is aangetoond dat de medicijnen en het sociaal systeem in Congo niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor gezondheidszorgen van verzoeker.

Niettemin stelt artikel 9 §1 1 juncto §4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan.

Indien verzoeker niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat duidelijk blijkt uit het onderzoek van de arts-attaché, dan lijdt verzoeker uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9ter § 1.

Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet (meer) levensbedreigend gezien verzoeker toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen en hier wordt opgevolgd. Doch de vraag stelt zich of hij deze toegang heeft in zijn thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst is niet reëel en onzeker nu zij immers financieel niet toegankelijk voor verzoeker.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag tot verlenging wenst af te wijzen of verzoeker een levensbedreigende aandoening heeft of niet, en of dit op heden verband houdt met het feit of hij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoeker tot de nodige medicijnen en indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst, alwaar de vereiste continuïteit in de zorgverstrekking in duigen valt, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, zijn aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd en bovendien geen familielid is die zijn zorgen op zich wil nemen." Tot slot argumenteert de verzoekende partij dat: "Bovendien kan er vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan haar verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM verbiedt om iemand te onderwerpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst, dient te worden toegelaten tot verblijf.

Beschikbaarheid van knowhow en van moderne medicijnen is één zaak, de werklast van de verstrekkers van de geneeskundige zorgen en de toegang tot gratis gezondheidszorg zijn een andere

zaak. En op dit laatste punt dient op basis van de voorliggende documentatie te worden gevreesd dat verzoeker in de kou zal blijven staan in zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing gaat bovendien niet in op het risico van een onderbreking van de medische behandeling door een vertrouwensarts in België. De vertrouwensrelaties die verzoeker heeft opgebouwd met zijn arts(en) en therapeut(en) mogen onder geen beding worden onderbroken gezien de ernst van de aandoening.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Het afwijzen van een aanvraagverlenging 9ter Vw. is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens zijn gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker conform artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 de verlenging van het verblijf werd geweigerd zonder afdoende motivatie, het afwijzen van de aanvraagverlenging om medische redenen een vernederende behandeling uitmaakt.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter Vw. kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoekster dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerster gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verwerende partij een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de verlenging van zijn tijdelijk verblijf, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Congo, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek, en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van art. 62 Verblijfswet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat

hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling. Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

“ De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.” Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur de voorgelegde stukken aan een uitvoerig en degelijk onderzoek heeft onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat er vanuit medische standpunt op heden en aan de hand van de voorgelegde stukken tot de datum van het advies van de betrokken arts, er niet met zekerheid kan worden afgeleid dat er nog een ziekte aanwezig is, laat staan dat het bewijs geleverd wordt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Het loutere feit dat de verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar R.D.Congo, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, om het advies van de arts-adviseur te volgen. Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verweerder laat dienaangaande nog gelden dat uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat werd vastgesteld dat er in hoofde van de verzoekende partij geen contra-indicatie is om te reizen. De verzoekende partij haar kritiek kan bijgevolg niet worden aangenomen. Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten: in zijn beoordeling / appreciatie van de medische elementen (waarbij de eed van Hippocrates geldt), in zijn beoordeling of hij aan de hand van de voorgelegde gegevens een advies kan verschaffen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hetgeen ook blijkt uit het gebruik van het begrip ‘kan bijkomend advies inwinnen’, ‘indien hij dat noodzakelijk acht’). De verzoekende partij kan derhalve niet dienstig voorhouden dat de arts-adviseur haar persoonlijk diende te onderzoeken, terwijl evenmin kan worden voorgehouden dat de arts-adviseur bijkomende informatie nopens de gezondheidstoestand van de verzoekende partij diende in te winnen, gelet op het feit dat op de verzoekende partij zelf de verplichting rust zich in de procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010) Zie in die zin:

“Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook met zich mee dat de verzoekende partijen, indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten zouden beschikken, zij deze dienen over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan en dient te houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. Weliswaar is het tijdsverloop tussen de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verzoekende partijen te wijten, doch artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partijen zelf toe om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken, en niet aan het bestuur.” (R.v.V. nr. 90 755 van 30 oktober 2012) Terwijl de verzoekende partij niet dienstig kan betwisten dat ze in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze voor te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

De ambtenaar-geneesheer heeft het medisch dossier van betrokkene grondig onderzocht, maar komt tot de conclusie dat hij niet langer in aanmerking komt om gemachtigd te worden tot verblijf om medische redenen. In het advies van 07.02.2019 werd als volgt geoordeeld over de ‘actuele aandoening(en) en behandeling’: “Na samenleggen van de medische attesten van de huidige aanvraag en de eerste aanvraag kunnen we het volgende besluiten: - Het betreft hier een man van heden 48 jaar afkomstig uit de Democratische republiek van Congo. - De diagnose van chronische hepatitis C werd gesteld en de indicatie tot behandeling werd gesteld. Het doel van deze behandeling is de eradicatie van het virus in het bloed. - Het betreft hier een zeer dure behandeling en betrokkene was akkoord om mee te doen aan een studie waardoor hij de behandeling gratis kreeg. Deze behandeling met opvolging duurt 42 weken zoals verduidelijkt in de eerste aanvraag. - De juiste data van de behandeling zijn niet in ons bezit maar voortgaand op het SMG kunnen we veronderstellen dat deze behandeling startte kort na 8-3-2017 - Heden zijn de vooropgestelde 42 weken ruim verlopen

- De huidige rapportering vermeldt alleen dat betrokkene deel nam aan een studie - Gezien er geen nieuwe medische informatie verstrekt wordt door Dr. Bourgeois kunnen we besluiten dat de therapie afgerond is met succes en er geen verdere opvolging en medische behandeling meer nodig is. Deze evolutie is conform de uitgebreide literatuur betreffende de huidige behandeling van hepatitis C. We kunnen dus besluiten dat er geen medische aandoening meer dient weerhouden te worden. Onderzoek naar beschikbaarheid en toegankelijkheid van zorg is dus niet nodig.” De conclusie van arts-adviseur Chris Boeckxstaens is dan ook duidelijk:

“ Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel. De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art.9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.”

De verzoekende partij haar beschouwingen falen in feite en in rechte en kunnen niet worden aangenomen. In zoverre de argumentatie van verzoeker gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13) en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, wenst verwerende partij op te merken dat verzoeker niet voldoende specificeert op welke concrete wijze hij deze beginselen geschonden acht. Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. Verzoeker beweert dat uit de beslissing niet blijkt dat er rekening gehouden werd met haar gezondheidstoestand alvorens het bevel werd genomen. In zijn kritiek gericht tegen de weigering van verlenging van de BIVR op basis van artikel 9ter beweert hij

reeds geargumenteed hebben dat een eventuele uitwijzing een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. In het herkomstland zouden er onvoldoende medische voorzieningen zijn. De verwerende partij deelt deze mening niet en verwijst hiervoor naar de conclusie van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 07.02.2019. Uit de rechtspraak van de Raad blijkt dat indien voorafgaand aan of samen met het nemen van het bestreden bevel een beoordeling is gemaakt over de ingediende aanvragen van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwetgeving, de vreemdeling in kwestie niet aantoonbaar welk belang hij heeft bij het hernemen van de motivering uit die beslissing(en) in het BGV. Indien het bevel in tempore volgt op de weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter, blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand (RvV 23 augustus 2016, nr. 173.483) Er wordt in dit geval immers vastgesteld dat voormelde beslissing(en) volgend op de aanvragen van machtiging tot verblijf ter kennis is/zijn gebracht en dat de betrokken vreemdeling de mogelijkheid heeft benut om beroep in te stellen. Er is op deze wijze gewacht met de afgifte van het bevel tot werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvV 11 juli 2016, nr.171.585) De gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Verzoekende partij toont geenszins aan dat de gemachtigde een onredelijke of onzorgvuldige beslissing zou hebben genomen en de bestreden beslissing door onwettigheid zou zijn aangetast. De aangevoerde middelen kunnen niet worden aangenomen.”

2.1.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

De verzoekende partij wijst er in het verzoekschrift op dat ze aan twee aandoening lijdt, met name hepatitis C en een cardiologische aandoening. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij onvoldoende onderzocht heeft of de medisch elementen die zij aangehaald heeft geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er in het land van herkomst indien er geen adequate behandeling voorhanden is. De verzoekende partij wijst er ook op dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot een verwijzing naar het advies van de arts-adviseur.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoekers ook geschonden achten.

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, bepaalt als volgt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde risico en de mogelijkheden van en toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of verblijf, wordt opgedragen aan de arts-adviseur die de gemachtigde van de staatssecretaris daaromtrent een advies verschaft. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de arts-adviseur, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen en/of van enige verplichting om gespecialiseerd advies in te winnen van deskundigen, is dan ook geen sprake. De arts-adviseur dient niet van een bijzondere expertise blijk te geven om de door de verzoeker aangeleverde medische attesten te beoordelen en is evenmin verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen. De Raad merkt verder op dat de arts-adviseur bij zijn beoordeling van de medische stukken met de behandelende arts(en) van mening kan verschillen. Wanneer een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard zal dit veelal precies zijn omwille van het feit dat de arts-adviseur in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten. De

loutere vaststelling dat de arts-adviseur tot een andere conclusie komt dan de arts die de medische attesten heeft opgesteld maakt op zich geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk. Het komt de ambtenaar-geneesheer wel toe om alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies mee te nemen, zoals verweerder in de nota citeert uit een arrest van de Raad. Het komt de Raad evenwel niet toe om zich in de plaats van de behandelende arts-adviseur te stellen en de verslagen opnieuw te gaan beoordelen. De Raad kan bijgevolg wel nagaan of de arts-adviseur in zijn advies rekening heeft gehouden met het geheel van de elementen vermeld in de voorgelegde medische attesten en deze ook betrokken heeft in zijn of haar advies.

Het advies van de arts-adviseur van 7 februari 2019 luidt als volgt:

“Graag kom ik terug op uw vraag tot herevaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van een aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging.

Er werd reeds eerder een advies verleend door collega dr. mezelf op datum van 15-9-2017. Betrokkene kreeg een verblijfsvergunning in het kader van de behandeling van zijn hepatitis C en inclusie in een studie voor de opvolging en behandeling van deze aandoening. De totale duur van de behandeling bedroeg 42 weken.

1. Hiervoor maak ik gebruik van de attesten die ons werden bezorgd sinds het vorig advies:

Attest van dr. Bourgeois dat betrokkene opgevolgd wordt in kader van een studie voor de antivirale behandeling van hepatitis C. Het betreft een volwaardige behandeling met 6 maanden opvolging.

2. Actuele aandoening(en) en behandeling

Na samenleggen van de medische attesten van de huidige aanvraag en de eerste aanvraag kunnen we het volgende besluiten:

Het betreft hier een man van heden 48 jaar afkomstig uit de Democratische republiek van Congo. De diagnose van chronische hepatitis C werd gesteld en de indicatie tot behandeling werd gesteld. Het doel van deze behandeling is de eradicate van het virus in het bloed.

Het betreft hier een zeer dure behandeling en betrokkene was akkoord om mee te doen aan een studie waardoor hij de behandeling gratis kreeg. Deze behandeling met opvolging duurt 42 weken zoals verduidelijkt in de eerste aanvraag.

De juiste data van de behandeling zijn niet in ons bezit maar voortgaand op het SMG kunnen we veronderstellen dat deze behandeling startte kort na 8-3-2017. Heden zijn de vooropgestelde 42 weken ruim verlopen.

De huidige rapportering vermeldt alleen dat betrokkene deel nam aan een studie.

Gezien er geen nieuwe medische informatie verstrekt wordt door Dr. Bourgeois kunnen we besluiten dat de therapie afgerond is met succes en er geen verdere opvolging en medische behandeling meer nodig is. Deze evolutie is conform de uitgebreide literatuur betreffende de huidige behandeling van hepatitis C. We kunnen dus besluiten dat er geen medische aandoening meer dient weerhouden te worden. Onderzoek naar beschikbaarheid en toegankelijkheid van zorg is dus niet nodig.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.”

In het advies van 7 februari 2019 wordt enkel melding gemaakt van de hepatitis C. Uit het medisch attest van 30 januari 2019 blijkt dat de behandelende specialist van de verzoekende partij een onderscheid maakt tussen de medische voorgeschiedenis van de verzoekende partij waarbij onder andere melding wordt gemaakt van hepatitis C en de diagnose. Bij diagnose wordt geen melding meer gemaakt van hepatitis C. Bij diagnose wordt aangegeven dat de verzoekende partij lijdt aan tachycardie. Het administratief dossier dat neergelegd werd bevat slechts een kopie van het medisch getuigschrift van 30 januari 2019. Voormelde kopie is moeilijk leesbaar zoals ter terechtzitting werd aangegeven door de waarnemend voorzitter. De vertegenwoordigers van de partijen erkennen ter terechtzitting ook dat de kopie van het medisch getuigschrift moeilijk leesbaar is. Zij kunnen niet de volledige diagnose van de verzoekende partij lezen zoals aangegeven op de kopie van het medisch getuigschrift dat zich in het administratief dossier bevindt. In elk geval kan niet betwist worden dat onder punt B diagnose “...QRS tachycardie, waarvan...” vermeld wordt. Onder punt D wordt aangegeven dat indien de behandeling stopgezet wordt er een “recidief tachycardie” zal zijn. Ook wordt onder punt F vermeld dat een “elektrofysiologisch onderzoek” vereist is. Het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij ook lijdt aan een “cardiologische aandoening” vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

De Raad meent dan ook dat de arts-adviseur, op grond van het geheel van de informatie verstrekt door de behandelende arts van de verzoekende partij in het standaard medisch getuigschrift, ertoe gehouden was te verklaren of motiveren waarom zij met deze aandoening geen rekening heeft gehouden. Uit het

stilzwijgen van de arts-adviseur, kan noch de Raad noch de verzoekende partij dit begrijpen. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt ook niet dat zij geen rekening heeft gehouden met deze aandoening omdat het moeilijk leesbaar is.

Het advies is op dit punt dan ook niet afdoende en voldoende zorgvuldig gemotiveerd. In de nota met opmerkingen wordt er geen dienstig verweer gevoerd daar er eveneens abstractie gemaakt wordt van de cardiologische aandoening van de verzoekende partij. Er wordt evenmin betoogt dat tachycardie geen cardiologische aandoening is.

Nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk steunt op het advies van de arts-adviseur, is deze met hetzelfde motiveringsgebrek behept en werd ze in de besproken mate niet afdoende gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen gelezen in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wordt vastgesteld.

Het middel is in de besproken mate gegrond. Gezien de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, worden deze niet verder onderzocht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 februari 2019 waarbij het BIVR verkregen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer wordt verlengd, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS